

ကျပ်ဆံဖြိုးတွင် ဖက်ကြိုးစည်း လိုက်ပါ နှင့်

အမေ

သင်ခန်းစာများ

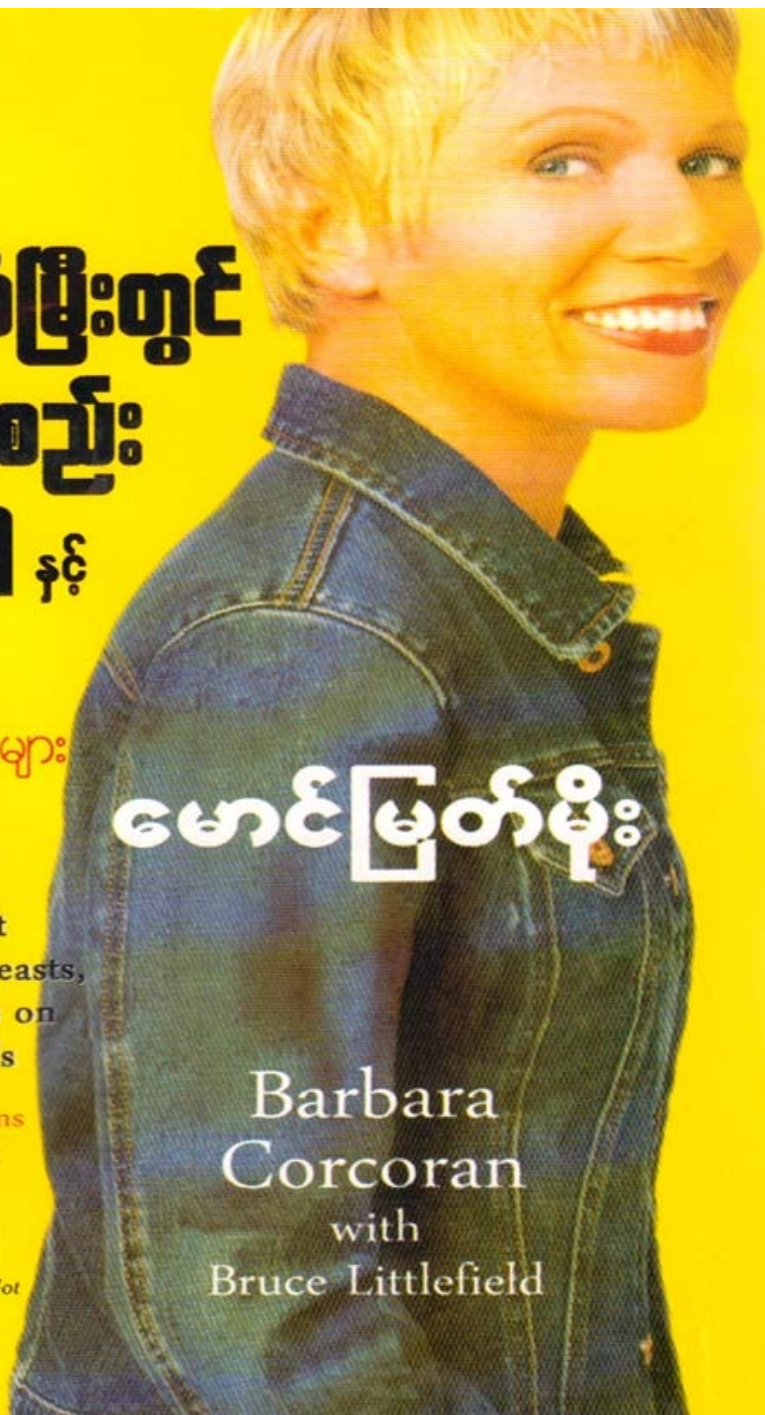
မောင်မြတ်မိုး

If you don't
have big breasts,
put ribbons on
your pigtails

& other Lessons
I learned from
my mom

Also Known as
Use What You've Got

Barbara
Corcoran
with
Bruce Littlefield

ကျစ်ဆံမြီးတွင် ဖဲကြိုးစည်းလိုက်ပါနှင့် အမေ့သင်ခန်းစာများ
စာဖတ်သူသို့

ဘာဘရာကောကရန်ဟာ အိမ်ခြံမြေအလုပ်မတိုင်ခင်က အလုပ် ၂၃ မျိုး
လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ရည်းစားဆီက ချေးငွေ ဒေါ်လာတစ်ထောင်နဲ့ လုပ်ငန်းစတင်ခဲ့ပြီး
ဒေါ်လာ ၃၄၀ ဝင်ငွေ စရခဲ့တယ်။ လုပ်ငန်းကို ရောင်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ
သူ့ဘဏ်စာရင်းမှာ ဒေါ်လာ ၄၆ သန်းကျော် ဖြစ်သွားပြီ။

၂၈ နှစ်တာ ကာလအတွင်း `ဒေါ်လာ ၃၄၀ မှ ဒေါ်လာ ၄၆ သန်းခရီး' ကို
သူ ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘာဘရာက
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြသွားပါတယ်။

သူ့အမြင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အခက်အခဲဆိုတာ ရယ်စရာတစ်ခုလို
မြင်လာရတယ်။ အဲဒီ ကနေ ပျော်ရွှင်စရာ ရလဒ်တစ်ခု သူ ရအောင် ယူနိုင်တာ
တွေ့ရတယ်။ “အဆိုးဆုံး အချိန်တွေမှာ အခွင့်အရေးက ပုန်းကွယ်နေတယ်” ဆိုတာ
သူ ယုံကြည်ပြီး အခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။

နယူးယောက်တစ်ဖက်ကမ်း မိသားစုဝင်များလှတဲ့
သာမန်မိသားစုတစ်ခုမှ ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုရုပ်ရည်နဲ့
မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ဘဝကနေ နယူးယောက် အိမ်ခြံမြေဘုရင်မအဖြစ်
လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ သူ့ လက်တွေ့ဘဝက ဝတ္ထုထက် ဆန်းကြယ်နေတယ်။

အဆိုးဆုံးအခြေအနေကနေ အကောင်းဆုံးရလဒ်တွေ သူ
ဆွဲထုတ်တဲ့အတွေ့အကြုံတွေက သူဟာ ပါရမီရှင်ပါလို့ ဆိုရမလောက်ပါ။

ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီးချိန်မှာ အမြင်သစ် အတွေးသစ်တွေနဲ့
ကျေနပ်နှစ်သက်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

မိတ်ဆက်
ကလေး (၁၀)ယောက် ရေချိုးခန်းတစ်ခန်း

ကျွန်မမှတ်မိသော အချိန်ကာလသည် ကျွန်မဘဝထက် ပိုမိုကြီးသည်ဟု အမေက အမြဲတမ်း ပြောသည်။ ယခု ကျွန်မမှတ်မိသော အရာများကို ပြောပြပါတော့မည်။

နယူးဂျာစီ ၃-ထပ်အိမ်တစ်လုံး၏ အောက်ထပ်တွင် ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ အိမ်၏ ဘေးတွင် ကြီးမားသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်းက အက်ဂျ်ဝါးတားဟုခေါ်သော မြို့တစ်မြို့၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုချောက်ကမ်းပါးက ရပ်ကွက်နှစ်ခုစာ ကျယ်ဝန်းပြီး တစ်မိုင်ရှည်လျားကာ မဟန်တန်မှ ဟက်ဆန်မြစ်တစ်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ကျွန်မအိမ်က တွေ့မြင်ဖို့ လွယ်ကူသည်။ ၎င်းက မီးတဖျတ်ဖျတ် လင်းနေသော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ပန်းခြံဆိုင်းဘုတ်ကြီး တည့်တည့် အောက်၌ ရှိနေသည့် အညိုရောင် သစ်သားအပြားများ မိုးထားသော အိမ်ဖြစ်ပြီး ၎င်းသည် ကျွန်မကလေးဘဝ အများစုတစ်လျှောက်လုံးတွင် လူ ၂၁ ယောက်နေခဲ့သော အိမ်ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ဟာဘီနှင့် အန်တီအက်ဘဲတို့က အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် သူတို့၏ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အတူနေကြသည်။ နာနာဟင်ဂုဒ်က ဒုတိယထပ် ရှေ့ပိုင်းတစ်ခြမ်းတွင် နေထိုင်သည်။ ရုန်းတို့လင်မယားနှင့် သူတို့၏ သားနှစ်ယောက်က နောက်ဘက်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကောကာရန်မိသားစုက မြေညီထပ်တွင် နေကြသည်။ ထိုအထပ်ကို အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်မတို့ ထင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးခြောက်ယောက်က မိန်းကလေးအခန်းဟု ခေါ်ကြသော အလယ်မှအခန်းတွင် အတူတူနေကြပြီး ယောက်ျားကလေး လေးယောက်က ယောက်ျားကလေးအခန်းဟု ကျွန်မတို့ခေါ်သော နောက်ဖက်အခန်းတွင် အတူနေကြသည်။ ကျွန်မမိဘများ ဖြစ်ကြသော ဖလောရင့်နှင့် အက်ဒ်တို့က ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်ကြသည်။

သို့သော် အမေအိပ်သည်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ဖူးပါ။ အမှန်တွင် အမေသည် ညစာထမင်းစားချိန်အတွင်း၌ သာ ထိုင်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်မတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေချိုးဇလားထဲတွင် သုံးမိနစ်ခန့် ထိုင်သည်။ အမေက တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေရသော်လည်း အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့တွင် ဖောင်းနေသော အပြာရောင် သွေးပြန်ကြောကြီးများရှိပြီး ကလေးမွေးတိုင်း ၎င်းတို့က ပို၍ ပို၍ ကြီးလာသည်။ ၎င်းတို့ ပေါက်ထွက်လာမည်ကို ကျွန်မ အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့ ပေါက်ထွက်မလာကြချေ။

မည်သည့်ရက်၌ မဆို အမေ့ကို နေရာနှစ်ခုထဲမှ တစ်ခုခုတွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ထိုနှစ်နေရာများက သူ့အဝတ်လှန်းနေသည့် လှေကားထိပ်တံခါးဝနေရာနှင့် မီးဖိုနှင့် မီးပူတိုက်သည့်ခုံအကြား သူပြေးလွှားသော မီးဖိုချောင်နေရာတို့ ဖြစ်ကြသည်။ အလုပ်အခုတစ်ရာလောက်ကို သူ တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်နိုင်ပုံပေါ်ပြီး တစ်ချိန်တည်း၌ သူ၏ အပြာရောင်မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲမှ တစ်လုံးက သူ၏ ကလေး(၁၀)ယောက်ကို ကြည့်နေရသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ကြည့်နေ အင်ဒီ”

လှေကားထိပ်တံခါးဝနေရာမှ သူက ခြံဘေးမှ ကျွန်မ၏ အစ်ကို အကြီးဆုံးကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“မင်းက အကြီးဆုံးဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ ကောင်ကလေးတွေအားလုံး မင်းကို ကြည့်နေကြတယ်”

ထို့နောက် သူက သစ်သားလှေကားထစ် (၁၄)ထစ်ကျော်ကို ပြေးတက်လာပြီး ခြင်လုံတံခါးကို အဝတ်ခြင်းတောင်းဖြင့် တိုက်ဖွင့်လျက် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ခြင်းတောင်းကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

“မင်းကတော့ အကူအညီအရဆုံးပဲ အဲလင်”

စိတ်ထက်သန်သော ကျွန်မညီမက အဝတ်များခေါက်နေစဉ် အမေက

ပြောသည်။

“မင်း မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ”

မွန်းတည့်ချိန်လွန်ပြီးနောက် မကြာခင်၌ ည (၆)နာရီတိတိတွင်
ကျွေးမွေးရမည့်ညစာအတွက် အမေ စတင်ပြင်ဆင်သည်။

“ဘာဘရာအန်း”

သူက အလူးအခွံနွာနေစဉ် မြေအောက်ထပ်လှေကားဆီသို့
လှမ်းအော်သည်။

“ဒီအပေါ်ထပ်လာပြီး ဖလောရင့်၊ တွမ်မီနဲ့ မာရီဂျင်ကို လာခေါ်စမ်း၊
သူတို့ ဖျော်ဖြေပွဲလို နေကြတယ်၊ မင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်တော့မယ်ဆိုရင်
လေ့ကျင့်ဖို့ လိုအပ်လိမ့်မယ်”

၎င်းက အမေ၏ ထူးခြားသော အစွမ်းဖြစ်သည်။

သူကလေးအသီးသီးအပေါ်တွင် သူတွေ့မြင်ရသော အထူးစပါယ်ရှယ်
အရည်အချင်းများကို ကိုင်တွယ်လျက် အိမ်ကို လည်ပတ်နေအောင် လုပ်သည်။
ထိုအရည်အချင်းသည် ကျွန်မတို့၏ အတုမရှိသော ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်မတို့အသီးသီး ယုံကြည်အောင် သူ ပြုလုပ်သည်။ ၎င်းက မှားမှားမှန်မှန် ၎င်းကို
ကျွန်မတို့အားလုံး ယုံကြည်ကြသည်။

*

ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာကို ဟောကိန်းထုတ်သူက ကျွန်မအဘွား
နာနာဟန်ဝင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မအဘွားက လူပုကလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်လုမတတ်ဖြစ်နေသည့်အပြင် ကျွန်မတို့ကို အိပ်ရာဝင်ချိန်

နှိပ်နယ်ပေးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ အမေက နောက်တစ်နေ့အတွက်

နေ့လယ်စာကို ထုပ်ပိုးနေစဉ် နာနာက သူ့မြေး (၁၀)ယောက်မှ အသီးသီးနှင့်

အနည်းငယ် အချိန်ဖြုန်းပြီး ကျွန်မတို့ ကျောကို ပွတ်သပ်၍ ကျွန်မတို့နားထဲကို

ပျော်ရွှင်စရာစကားများ တီးတိုးပြောသည်။

ကျွန်မအသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်အချိန်တွင် တစ်ည၌ နာနာက

ကျွန်မကုတင်ဆီသို့လာစဉ် ကျွန်မ ငိုယိုနေသည်ကို တွေ့သွားသည်။ ကျွန်မ

လက်နှစ်ဖက်စလုံးပေါ်တွင် မဲမှောင်နေသော အမွေးများ ရုတ်တရက်

ပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ အမွေးထူနေသော လက်နှစ်ဖက်ကို စောင်အောက်၌ ကျွန်မ

ပုဂံထားသည်။

“မြေးရဲ့လက်တွေကို အဘွား ကြည့်ပါရစေ”

နာနာက ချော့မော့ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်မက အော်ပြောသည်။

“ကျွန်မလက်တွေက အဖေ့လက်တွေနဲ့ တူနေတယ်”

သူက ကျွန်မလက်များကို စောင်အောက်မှ ဆွဲထုတ်ပြီး ပွတ်သပ်သည်။

“အမွေးထူတဲ့လက်တွေပါလား...”

ဝင်းပသော မျက်နှာဖြင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ သူပြောသည်။

“ဒါဟာ မင်း ချမ်းသာတော့မယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ”

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ နာနာ၏ ဟောကိန်း မှန်ကန်မည်ဟု
မျှော်လင့်ချက် နွေရာသီကစားကွင်း ကြီးကြပ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်
ပထမဦးဆုံးအလုပ် ကျွန်မ စ,လုပ်သည်။ ကျွန်မအသက် ၂၄ နှစ်ပြည့်သောအချိန်တွင်
အလုပ်ပေါင်း ၂၂ မျိုးကိုလုပ်ဖူးခဲ့ပြီ။

၂၄ ခုမြောက်အလုပ်တွင် ကျွန်မ ချမ်းသာလာသည်။ ကျွန်မ မည်ကဲ့သို့
ချမ်းသာသနည်း။

ပထမ နာနာ၏ စကားကို ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ပိုမိုအရေးကြီးသည်က အမေ့ထံမှ ကျွန်မ
သိနားလည်ခဲ့သောအရာများကို အသုံးပြုခဲ့သည်။

*

အမေ့သင်ခန်းစာ (၁)
ကျစ်ဆံမြီးကို ဖဲကြိုးစည်းထားပါ

ကျွန်မ၏ ဒေါ်လာသန်းတစ်ထောင်တန်လုပ်ငန်း ဖြစ်ပေါ်လာသော
ဇာတ်လမ်းမှာ ဤသို့ အစပြုခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ ကျွန်မ
ဒေါ်လာတစ်ထောင် ချေးငှားခဲ့သည်။ ချေးငှားသည်ဆိုသည်ထက် သူ ကျွန်မကို
ပေးခဲ့သည်။ သူက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ရည်းစားတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ အခန်းအတူတူနေသူ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အရှေ့ ၈၆ လမ်းမှ ကျွန်မ၏
ပထမဦးဆုံးတိုက်ခန်းသို့ ကျွန်မ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ အိမ်ခြံမြေကုမ္ပဏီတစ်ခု
စတင်တည်ထောင်ရန်အတွက် ကျွန်မတွင် ဒေါ်လာတစ်ထောင်ရှိနေသည်။

၎င်းက အလွန်ရိုးရှင်းဟန် တူနေသည်။
တခြားအပိုကုန်ကျစရိတ်မရှိချေ။ တစ်နေ့လျှင် တိုက်ခန်းနှစ်ခန်း သို့မဟုတ်
သုံးခန်းငှားနိုင်ကောင်း ငှားနိုင်မည်။ လစဉ် ဒုတိယတနင်္ဂနွေနှင့် ကျွန်မတို့
အမြတ်ငွေ တွက်ကြသည်။

“ကျန်တဲ့ဟာတွေအားလုံးက အမြတ်ငွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်မနှင့် စီးပွားဖက် ရည်းစား ရာမုန်ဆိုင်မုန်ကို ကျွန်မ ပြောပြသည်။

“ပြီးတော့ ငါတို့ အမြတ်ငွေကို အညီအမျှ ခွဲယူကြမယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။ အညီအမျှနီးပါးဟု ပြောရသည်။ ကျွန်မက ၄၉
ရာခိုင်နှုန်းရရှိပြီး သူက ၅၁ ရာခိုင်နှုန်း ရရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူက
ငွေကြေးစွန့်စားရသူဟု သူ ရှင်းပြသည်။

ရာမုန် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဝင်လာစဉ်အခါက ဖော့လီစားသောက်ဆိုင်မှ ကောင်တာကို ကျွန်မ သန့်ရှင်းနေသည်။ တိတ်ဆိတ်သောည ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် စားသုံးသူ အနည်းငယ်သာ ရှိပြီး အခြားစားပွဲထိုးဖြစ်သော ဂလော်ရီယာက သူတို့ကို ကိုင်တွယ်နေမည်။ အမှန်ပင် ဂလော်ရီယာနှင့် သူ့ဖောက်သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သာ ရှိသည်။ ဂလော်ရီယာက ရွှေဝါရောင်ဆံပင် အခွေအလျပ်များဖြင့် ဒေါ်လီပါတန်ကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ရှိသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရင်သားများက အထူးစပါယ်ရှယ်ဖြစ်ပြီး ယောက်ျားများကို လမ်းပေါ်မှ ဆင်းလာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သော စွမ်းအင် ရှိသည်။ ဆိုင်၏ ရှေ့ဘက်အခြမ်းတွင် သူ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကျွန်မ ကြည့်နေမိပြီး အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ဖြင့် ကျွန်မရှေ့မှ ဖော်မီကာစားပွဲကို ရေစိုအဝတ်စဖြင့် ပွတ်တိုက်နေသည်။

ဆိုင်၏ တစ်ဖက်အဆုံးရှိ အလူမီနီယံတံခါးနှစ်ချပ် ပွင့်သွားပြီး ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာကို ဆုံးဖြတ်မည်သူက လမ်းလျှောက်ဝင်လာသည်။ ကျွန်မ မော်မကြည့်ခင်ကတည်းက သူ ထိုနေရာ၌ ရှိနေသည်ကို ကျွန်မ သိသည်။ အသားညိုညို၊ ဆံပင်နက်နက်နှင့် သူက ဤနေရာသို့ မကြာခဏ လာကြသော အလုပ်သမားလူတန်းစား စားသုံးသူများနှင့် မတူချေ။ အပြာရောင် နေကာမျက်မှန်နှင့် သူက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေသည်။ သူသည် အလွန်ဝေးလံသော နေရာမှလာသူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ အနည်းဆုံး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ လာသူဟု ကျွန်မ တွက်မိသည်။

အသက် ၂၁ နှစ်အထိ သူ့လိုချမ်းသာသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သူကို ကျွန်မမြင်ဖူးသည့် တခြားလူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုသူက အသက်ကြီးသော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပန်းခြံပိုင်ရှင် အာဗင်ရီဆင်သာ ဖြစ်သည်။

ပန်းခြံက ကျွန်မတို့အိမ်အထက်မှ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်ကို မီးများတဖျတ်ဖျတ် လင်းနေသော အာကာသယာဉ်ကြီးတစ်ခုကဲ့သို့

မိုးလျက်ရှိနေသည်။ ကျွန်မ ကလေးဘဝက နွေရာသီအချိန်များတွင် အန်ဒါကလစ်ရိပ်သာလမ်းထဲသို့ ဇိမ်ခံကားနက်ကြီးဖြင့် မစ္စတာရီဆင်သာ ဝင်လာသောအခါ အက်ဂျီဝါးတားမှ ကလေးအားလုံးက ရဟတ်အခမဲ့စီးရမည့် လက်မှတ်ရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြက်အုပ်တစ်အုပ်ကဲ့သို့ ကားဆီသို့ ပြေးသွားကြတတ်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် မစ္စတာရီဆင်သာက ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် တူသည်။ သူ ချမ်းသာသည်ကုသိ ကျွန်မတို့အားလုံး သိကြသည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပန်းခြံကို သူ ပိုင်ဆိုင်သည်ဟူသောအချက်အပြင် သူသည် ကျွန်မတို့အားလုံးနှင့် ကွဲပြားခြားနားသော အနံ့အသက် ရှိနေသည်။

အခန်း၏ အခြားတစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျွန်မ ရှိနေသော်လည်း ရာမုန်က ကွဲပြားခြားနားသော ရနံ့ရှိသည်ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ဂလော်ရီယာ၏ ပိုက်နက်မြေတွင် ထိုင်ဖို့တောင်းဆိုမည့်အစား သူက မန်နေဂျာကို ကြည့်ပြီး ကောင်တာနောက်ဘက်မှာ ကျွန်မဆီသို့ မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။ စားသောက်ခန်းထဲကို သူ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးများက သူ၏ အပြာရောင်နေကာမျက်မှန်နှင့် ဆုံတွေ့သည်။ ဒုတိယခွေးခြေခုံပေါ် သူ ထိုင်လိုက်သောအခါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော စားသုံးသူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မ တွေ့မိသည်။

သူ ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာသည်။ ဆင်နားရွက်မီးဖိုတံခါးမှ ကျွန်မ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေစဉ် သူက ကော်ဖီထိုင်သောက်နေပြီး ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မလှုပ်မယှက်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မကောင်တာကို ကျွန်မချစ်သည်။ ၎င်းက ကျွန်မ၏ နယ်ပယ်ဖြစ်သည်။ ကောင်တာပေါ်၌ ဖြစ်ပျက်သမျှအရာအားလုံးသည် ကျွန်မ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိသည်။ ခွေးခြေထိုင်ခုံ (၉)လုံးရှိပြီး (၃)လုံးမြောက် ခွေးခြေတိုင်းရှေ့တွင် သကြားဖန်ခွက်တစ်ခွက်၊ အချဉ်ရည်ပုလင်း၊ ဆားတစ်ဘူး၊ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်တစ်ဘူးနှင့် အဖြူရောင်ပဝါများပြည့်နေသော သံဘူးတစ်ဘူးတို့ကို

အစုံလိုက် ချထားသည်။ ကျွန်မက ကောင်တာနောက်တွင် စားသုံးသူများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရှိနေသောကြောင့် သူတို့၏ စားသောက်ဖော်အဖြစ် မကြာခဏ ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ သူတို့ကို ကျွန်မ စကားပြောနည်းခံရသည်။

ရာမုန်းက သူ `ဘတ်စ်ကာကျေးလက်' မှ လာသည်ဟု ပြောသည်။ ဘတ်စ်ကာက နယူးဂျာစီမှ မြို့ဟုတ်၊မဟုတ်ကို ကျွန်မ မသိချေ။ ကျွန်မမျက်နှာ အမူအရာကို သူ သိသွားသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ၎င်းက စပိန်မှနေရာမဟုတ်ကြောင်း၊ ပြင်သစ်-စပိန် လူ့အဖွဲ့အစည်းမှ အထက်တန်းလွှာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သူ ရှင်းပြသည်။

သူ့အဖေက ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အပြာရောင်မျက်လုံးများနှင့် ရွှေရောင်ဆံပင်ရှိသည်ဟု သူ ပြောသည်။ ကျွန်မက တစ်ရှူးဘူးများနှင့် သကြားဘူးများကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း ပြုံးသည်။

ကောင်တာပေါ်တွင် ပိုက်ဆံ (၆၅)ဆင့်ကို သူ ချထားပြီး ကျွန်မကို အိမ်သို့ ကားကြိုလိုက်ပို့ရန် ကမ်းလှမ်းသည်။ အမှတ်(၈) ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို လမ်း (၅)လမ်းလျှောက်မလား၊ သို့မဟုတ် ဘတ်စ်ကာကျေးလက်မှ လူ၊ အိမ်သို့ ကားမောင်းပို့မည်ကို လက်ခံမလားဆိုသည်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားချင့်ချိန်ဖို့ မလိုချေ။

“ကျွန်မ (၁၀)နာရီကျမှ အလုပ်ပြီးမယ်”

ကျွန်မလွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မအလုပ်ချိန်ပြီးသောအခါ စားသောက်ဆိုင်၏ အုတ်လှေကားကို နှစ်ထစ်စီ ကျော်လှမ်းဆင်းသည်။ ရာမုန်က လှေကားရင်းတွင် အဝါရောင် လင်ကွန်း ကွန်တင်နစ်တယ်ကားတစ်စီးဖြင့် ရပ်စောင့်နေသည်။ ကျွန်မက တံခါးကိုဖွင့်ပြီး စီးဖူးခဲ့သမျှ ကားများနှင့် အလွန်ခြားနားသောကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံက ကျွန်မလက်များအောက်တွင် ပေါင်ဒါမူန့်ကဲ့သို့ အိနေပြီး မွေးကြိုင်နေသည်။ အဖေ၏ အပြာရောင် စနေရှင်ဝက်ဂွန်ကားမှ ထိုင်ခုံနှင့်မတူချေ။

ဆယ်မိနစ်ကြာသောအခါ ကျွန်မအိမ်ရှေ့မှ ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ကျွန်မတို့ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ရေး (သူ့ကို ကျွန်မ ရေးလို့ခေါ်နိုင်ကြောင်း သူပြောသည်)က ကျွန်မနောက်မှ အိမ်ရှေ့လှေကားပေါ်တက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်မ မိဘများအိပ်သော ဆိုဖာပေါ်တွင် သူ့ကို ကျွန်မ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် အပြာရောင်မျက်လုံးများရှိကြသော ကလေး (၁၀)ယောက်က သူ့ကို ချက်ချင်းပိုင်းအံ့ကြသည်။ ဘတ်စ်ကာကျေးလက်မှ ရာမုန်ဆိုင်မုန်ကို မိသားစုနှင့် ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကျွန်မမိသားစုက ရေးကို မြင်မြင်ချင်း မုန်းကြသည်။ အထူးသဖြင့် အမေက ပိုဆိုးသည်။ အမေက ခရီးဦးကြိုဆိုတတ်သော သူ၏ ပုံမှန်အမူအရာနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် အသားညိုညိုသူရဲကောင်းကို အိမ်ထဲသို့ မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ထွက်သွားစေချင်ဟန် တူသည်။

“သူက မင်းထက် အသက်အများကြီး ပိုကြီးတယ်”

ရေး ထွက်သွားပြီးနောက် အမေ၏ ပြောဆိုချက်များကို ထိုမျှလောက်သာ ကျွန်မ မှတ်မိတော့သည်။ သူ မပြောသောအရာကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နေသည်။

*

ရေးက ညတိုင်း ဆိုင်ရှေ့တွင် စောင့်ပြီး ကျွန်မကို အိမ်သို့ကားမောင်းပို့သည်။ ကျွန်မတို့ ချိန်းတွေ့နေကြသည်ဟု ကျွန်မ မထင်ချေ။ သူက ကြီးမားသော အိမ်ခြံမြေတည်ဆောက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့မြို့မှလွဲ၍ နယူးဂျာစီမှ အခြားမြို့တိုင်းတွင် အိမ်များ ဆောက်လုပ်ကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြသည်။ သူက ကျွန်မထက် အသက် (၁၅)နှစ်ပိုကြီးပြီး သမီးသုံးယောက်ရှိ၍

အိမ်ထောင်ကွဲနေကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ သိရသည်။ ကျွန်မအဖို့မူ
၎င်းတို့အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစရာများ ဖြစ်နေသည်။

လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်မကဲ့သို့ လိမ္မာပါးနပ်သော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မြို့ကြီးပြကြီးတွင် နေထိုင်သင့်သည်ဟု ရေးက
ပြောသည်။ ကျွန်မအတွက် လန့်ဖျပ်ဖွယ်ကောင်းစွာ ဘာဘီဇုန်းအမျိုးသမီးဟိုတယ်၌
ကျွန်မအတွက် တစ်ပတ်စာ အခန်းငှားခပေးရန် သူ ကမ်းလှမ်းသည်။ အမေအတွက်
စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းစွာ ကျွန်မက ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံပြီး အနည်းငယ်သော
ပိုင်ဆိုင်မှုများကို ထုပ်ပိုးသည်။

ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို တတိယထပ်မှ ကျွန်မ သယ်ချလာသည်။
အနက်ရောင်ဆွယ်တာ၊ စကတ်နှစ်ထည်၊ ခါးတိုကုတ်အကျ..နှင့်
ညဝတ်အကျ..အသစ်တစ်စုံတို့ကိုပါ ကျွန်မ ထုပ်ပိုးထားသည်။ အမေက
ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရပ်နေသည်။

“ဒီမယ်... ဘာဘရာ”

အမေက ကျွန်မနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံဘဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လမ်းပေါ်သို့
လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“အဲဒီ ကားကို သဘောကျပြီး မင်း မမိုက်မဲနဲ့”

“ကျွန်မ သိပါတယ် အမေ”

ကျွန်မက အမေ့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖက်လျက် ပါးပြင်ကို
အလျင်အမြန် တစ်ချက်နမ်းရှုပ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ပြီးတော့ မင်းစိတ်ပြောင်းသွားရင် အိမ်ကို အမြဲတမ်း
ပြန်လာလို့ရတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက်တွင် လှေကားမှ ကျွန်မ အလျင်စလို ဆင်းသွားပြီး

အဝါရောင်သားရေထိုင်ခုံများရှိသော ရေး၏ လင်ကွန်းကားကြီးထဲသို့
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တောင်ကုန်းကြီးထိပ်ပေါ်သို့ ဆိုင်ကလုံးမုန်တိုင်း
တိုက်ခတ်လသည့်အခါတိုင်း ခံစားရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ထိတ်လန့်မှုမျိုးကို
ကျွန်မ ခံစားရသည်။ ရေးက ကားစက်ကို အရှိန်မြှင့်လိုက်ပြီး
ဟီလီရပ်ရိပ်သာလမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်သောအခါ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါ။
သို့သော် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပန်းခြံဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်၌ ရှိနေသော အိမ်ကို ကျွန်မ
နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

*

ရေးက ကျွန်မကို နယူးယောက်ဝတ်စုံဝယ်ရန် ပိုက်ဆံအချို့ပေးသည်။
ကျွန်မ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝယ်သည်။ ကျွန်မ ကြည့်ကောင်းရှုကောင်း ဖြစ်နေပြီး
နယူးယောက်တွင်နေရန် နောက်ထပ်နှစ်ခုသာ လိုတော့သည်ကို သိရှိသည်။
ထိုနှစ်ခုက အလုပ်နှင့် တိုက်ခန်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မ ဝတ်စုံအသစ်ဝတ်ပြီး ၈၃ လမ်းနှင့် ၁
လမ်းကြားမှ ဂစ်ဖန်နီညီအစ်ကိုများကုမ္ပဏီတွင် ဧည့်ကြိုစာရေးမရာထူးအတွက်
အလုပ်လျှောက်သည်။ ဂစ်ဖန်နီညီအစ်ကိုများသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော
မြေပိုင်ရှင်နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြပြီး မဟန်တန်နှင့် ဘရွတ်ကလင်းတွင်
တိုက်ခန်းအဆောက်အဦ တစ်ဒါဇင်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အင်တာဗျူး ပြုလုပ်သူ
အီလ်မာက ရှင်းပြသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဂစ်ဖန်နီညီအစ်ကိုများမှ ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်” ဟု
နုတ်ခွန်းဆက်စကားဖြင့် အိမ်ခန်းငှားလာကြသူတိုင်းကို ကြိုဆိုရန်အတွက် ကျွန်မ
တာဝန်ယူရမည်ဟု သူမက ပြောသည်။

တစ်နေ့တာအကုန်တွင် ဧည့်ကြိုစာရေးမအလုပ်ကို ကျွန်မ ရရှိခဲ့ပြီး
တစ်ပတ်အကုန်တွင် ရုံးနှင့် လမ်းသုံးလမ်းအဝေး၌ ရှိသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို
ကျွန်မတွေ့ပြီး ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ငှားရမ်းကြသည်။
ဘာဘီဇုန်ဟိုတယ်မှ ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

ဂစ်ဖန်နီညီအစ်ကိုများနှင့် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မဟန်တန်
အိမ်ခြံမြေလုပ်ငန်းအကြောင်း သိလာသည်။ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံကို တစ်ပတ်လျှင်
(၈)ကြိမ် ကျွန်မဝတ်ပြီး -

“မင်္ဂလာပါ။ ဂစ်ဖန်နီညီအစ်ကိုများကပါ” ဟူသော စကားကို တစ်နေ့တာ
အကြိမ် (၈၀၀)လောက် ပြောရသည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်ကို လအနည်းငယ်
လုပ်ပြီးသောအခါ ကျွန်မက ရေးကို လစဉ် ဒုတိယတနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း
အမြတ်ရမည့်အလုပ်အကြောင်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။ သူက ကျွန်မကို
အိမ်ခြံမြေကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ရန် ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ပေးသည်။ ကျွန်မတို့
အကျိုးတူ အစုစပ်ဝင်များ ဖြစ်လာကြပြီး ၎င်းကို ကောကာရန် ဆိုင်မွန်ဟု
အမည်ပေးကြသည်။ ကျွန်မ၏ ယခင်အလုပ်ရှင်ဟောင်း ဂျိုးဇက်ဂစ်ဖန်နီက
သူတိုက်ခန်းအတွက် အိမ်ငှားတစ်ဦး ကျွန်မ ရှာဖွေပေးနိုင်လျှင် ငှားရမ်းခ
တစ်လစာကို ကော်မရှင်အဖြစ် ကျွန်မကို ပေးမည်ဟု ပြောသည်။
သူတို့ငှားရန်ရှိသော တိုက်ခန်းများစာရင်းကို ကျွန်အား သူတို့ ပေးကြသည်။
စာရင်းထဲတွင် ဈေးအချို့ဆုံး အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပါသော 3K တိုက်ခန်းကို ကျွန်မ
ရွေးချယ်သည်။

*

ကျွန်မနှင့် အခန်းအတူနေသူတစ်ယောက်က သူမိဘများဆီမှ

ငှားရမ်းခဲ့သော ဆိုဖာပေါ်တွင် လက်ဖြစ်ကောကာရန်ဆိုင်မွန်ရုံးခန်းကို ကျွန်မ ဖန်တီးသည်။ ကျွန်မ အသစ်တပ်ဆင်ထားသော ပန်းရောင်ဖုန်းကလေးက နံရံကပ် မဟော်ဂနီစားပွဲပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေစဉ် ကျွန်မက တနင်္ဂနွေထုတ် နယူးယောက်တိုင်း ကြော်ငြာကဏ္ဍကို မျက်စိပြူးပြဲ၍ ကြည့်သည်။ ကျွန်မ၏ တွက်ချက်မှုအရ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပါသော တိုက်ခန်း ၁၂၄၆ ခန်းတိတိကို ကြော်ငြာထားသည်။ ကြော်ငြာများက စာကြောင်း (၅)ကြောင်း၊ (၆)ကြောင်းခန့် ရှည်လျားကြပြီး တိုက်ခန်းအားလုံးမှာ တစ်လလျှင် ငှားရမ်းခ ဒေါ်လာ (၃၂၀) မှ (၃၈၀) အကြားတွင် ရှိနေကြသည်။

အခန်းနံပါတ်များကို မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲတွင် ကျွန်မ ရေးမှတ်ပြီး စားလုံးကြီးမားသော ကြော်ငြာများသည် ကျွန်မ၏ ဘတ်ဂျက်ငွေထက် အတော်ပိုကြီးကြသည်ကို သိရှိမိသည်။ ရေး၏ ဒေါ်လာ (၁၀၀၀)ကို တစ်လလုံးခံစေရန်အတွက် ကျွန်မ၏ ကြော်ငြာကို စာကြောင်း (၄)ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ၎င်းထက် ပိုမိုနည်းအောင်ထားရှိဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် ကြီးမားသော ကြော်ငြာများကြားထဲတွင် ကျွန်မကြော်ငြာကလေးက မည်ကဲ့သို့ ထင်ပေါ်နိုင်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အာရုံကို ကျွန်မ မည်ကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်နိုင်မည်နည်း။

သတင်းစာဖတ်နေရာမှ ကျွန်မ လည်ပင်းဆန့် မျှော်ကြည့်လျက် ဖော့လီစားသောက်ဆိုင်မှ ကျွန်မ၏ အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ အိုး.... ဂလော်ရီယာပါလား။ သူ့မှာ လူစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ လှည့်ကွက်ရှိတယ်။ စားသောက်ဆိုင်၌ ပထမဦးဆုံး အလုပ်စလုပ်သောနေ့တွင် ကျွန်မ၌ မည်သည့်အခါမှမရှိသော ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်းကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ပြီး ထိုညတွင် အိမ်ပြန်သောအခါ အမေ့ကို ဤသို့ ပြောမိသည်။

“ကျွန်မတို့ဆိုင် လူဝင်နည်းတဲ့ အချိန်ကျရင် ကျွန်မ ကောင်တာက လူရှင်းလင်းနေတာပဲ အမေ၊ ဂလော်ရီယာရဲ့အခန်းမှာ လူပြည့်နေတာတောင်မှ

အမျိုးသားတွေက ဂလော်ရီယာနဲ့ပဲ အတူထိုင်ချင်ကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့
မထိုင်ချင်ကြဘူး”

“ဘာဘရာအန်း၊ မင်းမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ ပင်ကိုယ်စရိုက် ရှိပါတယ်”

အမေက ဖလော့ရင့်ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ချီပြီး ကြိုးတန်းတွင်
စောင်တစ်ထည်ကို လှန်းနေစဉ် ပြောသည်။

“မင်းမှာရှိတာကို မင်းအသုံးပြုဖို့ သင်ယူရတော့မယ်... မင်းမှာ
ဖြိုးမောက်တဲ့ရင်သား မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ကျစ်ဆံ့မီးကို ဖဲကြိုးစည်းပြီး ချုံချုံသာသာ
မနေတာလဲ”

ဤကဲ့သို့သောနည်းဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က ကျွန်မ ကျစ်ဆံ့မီးတွင်
ဖဲကြိုးစည်းထားသည်ကို ရေး တွေ့မြင်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ
ခါးသေးရင်ချီပုဒ်မ္မဏီအစား ကျွန်မဘက်သို့ သူ လှည့်လာခဲ့သည်။ စားသုံးသူ
တစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ‘ကျစ်ဆံ့မီး’ နှင့်အတူထိုင်ရန်
တောင်းဆိုသောအခါ ၎င်းကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ အောင်မြင်မှုတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မ
စဉ်းစားခဲ့သည်။ ရိုးရှင်းသော ဤဆွဲဆောင်ချက်က သူတို့ကို ကျွန်မကောင်တာဆီသို့
ဆွဲခေါ်ပြီး ချုံသာသော ကျွန်မ၏ စကားကြောင့် သူတို့ ပြန်ပြန်လာကြသည်။

*

နယူးယောက်တိုင်းသတင်းစာကို ပေါင်ပေါ်တွင် ဖြန့်လျက်
တိုက်ခန်းထဲတွင် တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေသောအခါ ဂလော်ရီယာ၏ အားသာမှုကို
ပြိုင်ဆိုင်ရန်အတွက် အမေ၏ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားသည်။ 3K
တိုက်ခန်းအတွက် ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ကျွန်မ လိုအပ်နေသည်ကို သိသည်။

စာကြောင်း ၄ ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ၎င်းထက်နည်းစွာဖြင့် စံနမူနာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပါ တိုက်ခန်းအတွက် ကျွန်မ မည်ကဲ့သို့ ဖဲကြိုးစည်းပြီး ၎င်းကို အခြားတိုက်ခန်း (၁၂၄၆) ခန်းထဲမှ ထူးထူးခြားခြား ထွက်ပေါ်အောင် လုပ်ရမည်နည်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးမိသည်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး ပန်းရောင်ဖုန်းကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... မစ္စတာ ဂစ်ဖန်နီ၊ တတိယထပ်က ရှင့်ရဲ့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပါ တိုက်ခန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ၊ အဲဒါကို လစဉ် ဒေါ်လာ (၂၀) ပိုရအောင် ငှားနိုင်မယ့်နည်းလမ်း ကျွန်မ တွေ့ထားပြီလို့ထင်တယ်”

ကျွန်မကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ 3K တိုက်ခန်းမှ ဧည့်ခန်းသည် နယူးယောက်ရှိ အခြားအဆောက်အဦတိုင်းမှ ဧည့်ခန်းများနှင့်တူကြောင်း သူ့ကို ကျွန်မပြောပြပြီး ဧည့်ခန်းကို ထမင်းစားသောနေရာနှင့် ပိုင်းခြားသော နံရံတစ်ခု ထည့်လိုက်လျှင် ကွဲပြားခြားနားသော တစ်စုံတစ်ရာ သူ ရရှိမည်ကို သိရှိသွားသည်။ မစ္စတာဂစ်ဖန်နီက ၎င်းကိုစဉ်းစားပြီး တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ထိုအပတ်ထဲတွင် သူ နံရံတပ်ဆင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သတင်းစာထဲတွင် ကျွန်မ ကြော်ငြာထည့်သည်။

နောက်တနင်္ဂနွေ၌ စာကြောင်း ၄ ကြောင်းပါသော ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံးသော ကြော်ငြာ (စာလုံးအမည်ဖြင့်ထည့်သော စာကြောင်းအတွက် ၂ ကြောင်းစာယူသည်)က နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာတွင် ဤသို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အိပ်ခန်း + အနားယူခန်း ဒေါ်လာ (၃၄၀)
ဘာဘာရာကောကာရန်
၂၀၂-၃၅၅-၃၅၅၀

၎င်းက အခြားကြော်ငြာများကဲ့သို့ ကြီးမားသော ကြော်ငြာမဟုတ်ချေ။
သို့သော် ၎င်းက တစ်စုံတစ်ရာကို အသေအချာ ကမ်းလှမ်းနေသည်။ အနားယူခန်းနှင့်
အိပ်ခန်းတစ်ခန်းရနိုင်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ထိုဈေးနှုန်းဖြင့်
အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတည်းကို ယူကြမည်နည်း။

တနင်္ဂနွေတွင် ဖုန်းများ စတင်ဝင်လာကြသည်။ တနင်္လာနေ့တွင်
ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံးတိုက်ခန်းကို ငှားရမ်းလိုက်ရသည်။

အမေ၏ သင်ခန်းစာအမှတ်(၁)

‘ကျစ်ဆံမြီးကို ဖဲကြိုးစည်းပေးပါ’

ဤသင်ခန်းစာက ကျွန်မတွင်ရှိသောအရာကို အသုံးပြုရန်နှင့်
ပတ်သက်၍ ကျွန်မ သိနားလည်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ ရင်သားများက ဖြိုးမောက်မနေပါ။ သို့သော် ကျွန်မတွင်
နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ပင်ကိုယ်စရိုက် ရှိသည်။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော
အပြုံးနှင့် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ခြင်း ကျွန်မတွင် ရှိသည်။ ကျွန်မလိုအပ်သောအရာက
၎င်းတို့ကို ကျွန်မ၏ အကျိုးကျေးဇူးအတွက် အသုံးပြုရန် အမေ၏
အရိပ်အမြွက်စကားပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဈေးရောင်းခြင်းတွင် ကျွန်မ၏
ပထမဦးဆုံးသင်ခန်းစာ ဖြစ်သည်